

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.397/2018/4. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Szikszai Edina ügyvéd által felperesnek - a Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Törőcsik Tamás) által képviselt I. r. és a személyesen eljáró II. r. alperesek ellen szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2018. március 20. napján kelt 10.P.20.366/2017/4. számú ítélete ellen a felperes 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, és megállapítja, hogy a peres felek között 2007. május 4. napján létrejött „**(pénzintézet neve)** Gyorshitel ingatlanfedezettel (egyenletes törlesztéssel)” elnevezésű kölcsönszerződés IV.1. pontjának következő rendelkezései érvénytelenek:

„A Hitelező jogosult a kölcsöntartozásnak a futamidő során bekövetkező jelentős növekedése, illetve a fedezetként szolgáló ingatlan értékének jelentős csökkenése esetén az Adósoktól a fedezet kiegészítését kérni. Ha az Adósok a Hitelező felhívása ellenére az abban megszabott megfelelő határidő alatt a fedezetet megfelelően nem egészítik ki, a Hitelező a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondhatja, és teljes követelésüket lejárttá teheti, valamint a Zálogjogosult gyakorolhatja az e zálogszerződés alapján őt megillető kielégítési jogot.”

„Amennyiben a Deviza árfolyam nagymértékű változása miatt a fennálló kölcsöntartozás Deviza eladási árfolyamon történő, forintba átszámított értéke meghaladja a jelzálogul lekötött ingatlan forintban meghatározott aktuális hitelbiztosítéki értékének a Hitelező belső utasításaiban meghatározott, a finanszírozhatóság szempontjából maximális százalékos mértékét, és az Adósok a Hitelező felhívására, az abban megszabott, megfelelő határidő alatt nem teljesítenek olyan mértékű előtörlesztést, melynek eredményeképpen a kölcsön/fedezet arány a hitelbiztosítéki értéknek a Hitelező belső utasításaiban meghatározott, a finanszírozhatóság szempontjából maximális százalékos mértéke alá csökken, vagy a fedezetet nem egészítik ki, a Hitelező a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondhatja, és teljes követelését lejárttá teheti, valamint a Zálogjogosult gyakorolhatja az e zálogszerződés alapján őt megillető kielégítési jogot.”

A II. r. alperest ennek túrására kötelezi.

Mellőzi a felperes perköltség fizetésére kötelezését, és kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft perköltséget.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg a Magyar Államnak 24 000 (huszonnégyezer) Ft eljárási illetéket, míg az ezt meghaladó 12 000 (tizenkettőezer) Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6350 (hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 32 000 (harminckettőezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket. Az ezt meghaladóan feljegyzett 16 000 (tizenhatezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes mint adós és zálogkötelezett, a II. r. alperes mint adóstárs és zálogkötelezett, továbbá az I. r. alperes között 2007. május 4. napján svájci frank alapú kölcsönszerződés jött létre.

A felek a kölcsön biztosítékaul a felperes és a II. r. alperes 1/2 - 1/2 arányú tulajdonát képező **(település neve) (ingatlan hrsz.-a)**-ú ingatlanra jelzálogjogot alapítottak az I. r. alperes javára.

A szerződés IV.1. pontja - többek között - az alábbiak szerint rendelkezik.

9. bekezdés: „Ha a zálog romlása (akár a zálogtárgy állagromlása, akár egyéb ok folytán a zálogfedezet értékének csökkenése) a zálogból való kielégítést veszélyezteti, a Zálogjogosult felhívására a Zálogkötelezettek a felhívásban megszabott határidő alatt kötelesek a zálogfedezetet az eredeti értékére kiegészíteni. Amennyiben a Zálogkötelezettek a fenti felhívás ellenére a Zálogjogosult által megszabott megfelelő határidő alatt a fedezetet az eredeti értékére nem egészítik ki, a Zálogjogosult a zálogjoggal biztosított követelés lejártá hiányában is gyakorolhatja az e zálogszerződés alapján őt megillető kielégítési jogot”.

10. bekezdés: „A Hitelező jogosult a kölcsöntartozásnak a futamidő során bekövetkező jelentős növekedése, illetve a fedezetként szolgáló ingatlan értékének jelentős csökkenése esetén az Adósoktól a fedezet kiegészítését kérni. Ha az Adósok a Hitelező felhívása ellenére az abban megszabott megfelelő határidő alatt a fedezetet megfelelően nem egészítik ki, a Hitelező a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondhatja, és teljes követelésüket lejárttá teheti, valamint a Zálogjogosult gyakorolhatja az e zálogszerződés alapján őt megillető kielégítési jogot.”

11. bekezdés: „Amennyiben a Deviza árfolyam nagymértékű változása miatt a fennálló kölcsöntartozás Deviza eladási árfolyamon történő, forintra átszámított értéke meghaladja a jelzálogul lekötött ingatlan forintban meghatározott aktuális hitelbiztosítéki értékének a Hitelező belső utasításaiban meghatározott, a finanszírozhatóság szempontjából maximális százalékos mértékét, és az Adósok a Hitelező felhívására, az abban megszabott, megfelelő határidő alatt nem teljesítenek olyan mértékű előtörlesztést, melynek eredményeképpen a kölcsön/fedezet arány a hitelbiztosítéki értéknek a Hitelező belső utasításaiban meghatározott, a finanszírozhatóság szempontjából maximális százalékos mértéke alá csökken, vagy a fedezetet nem egészítik ki, a Hitelező a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondhatja, és teljes követelését lejárttá teheti, valamint a Zálogjogosult gyakorolhatja az e zálogszerződés alapján őt megillető kielégítési jogot.”

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a szerződés IV.1. pontjának idézett rendelkezései tisztességtelenek, ezáltal semmisek. A II. r. alperest ennek tűrésére kérte kötelezni.

Keresetének jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 209/A. § (2) bekezdésében és a 18/1999. Korm. rendelet (a továbbiakban: Krm.) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjában foglaltakra hivatkozott. Álláspontja szerint a szerződésnek az a rendelkezése, amely szerint az I. r. alperes a kölcsöntartozás futamidő során bekövetkező jelentős növekedése esetén fedezetkiegészítést kérhet, az I. r. alperes számára indokolatlanul egyoldalú előnyt jelent, mert a perbeli szerződéses konstrukció velejárója a törlesztő részlet korlátlan mértékű növekedésének a lehetősége, ilyen körülmények között pedig az újabb biztosíték nyújtása további kockázatot jelent számára. Az ingatlan értékcsökkenése esetére pótfedezet kikötésére vonatkozó feltételt illetően előadta, az I. r. alperest egyoldalúan jogosítja fel a szerződés értelmezésére, mivel olyan feltételhez kötötte a pótfedezet nyújtásának kötelezettségét és annak elmulasztása esetére a szerződés azonnali hatályú felmondhatóságát, amelynek megismerhetőségét nem biztosította. A 11. bekezdésben rögzített feltétellel kapcsolatban kiemelte, az árfolyamkockázat egyik legjelentősebb hatása a tőketartozás növekedése, erre az esetre pótfedezet nyújtásának megkövetelése tisztességtelen, mert az I. r. alperes nem hívta fel a figyelmét ennek veszélyére, és nem adott tájékoztatást az árfolyamkockázatról.

Az I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a deviza alapú kölcsön nyújtása esetén az alacsony kamat a kockázatot ellentételezte, a kockázat felperesre terhelése nem az I. r. alperes döntése, hanem a tartozás és a törlesztés eltérő pénznemének eltéréseiből fakad. Hangsúlyozta, az 1959-es Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontjával megegyező rendelkezést tartalmaz a perbeli szerződés vitatott kikötése, ebből következően a Krm. 1. § (1) bekezdés a) pontjában írtak irrelevánsak. Érvelése szerint nincs a szerződésnek olyan feltétele, amely őt jogosítaná fel annak megítélésére, hogy a saját teljesítése szerződésszerű-e. Utalt arra, nem volt feladata, hogy a fedezet-kiegészítési kötelezettséget szabályozza, a jelentős csökkenésnek konkrét szabálya nincs. Hivatkozott arra, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 79. (1) bekezdése a bank kötelezettségévé teszi a betétesek pénze védelmének érdekében a fedezettség veszélye esetén annak helyreállítását.

A II. r alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 25 400 Ft perköltséget, és megállapította, hogy a 36 000 Ft eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolása szerint a kölcsönszerződés támadott kikötései megfelelnek az 1959-es Ptk. 261. § (1) és (2) bekezdésében, valamint az 525. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezéseknek. Kiemelte, a Hpt. 78. §-a alapján a hitelintézetnek meg kell győződnie a szükséges fedezetek, biztosítékok meglétéről, valós értékéről és érvényesíthetőségéről, ennek figyelemmel kísérése a szerződés fennállásának időtartama alatt terheli, az I. r. alperes tehát a jogszabályi kötelezettségének tett eleget, amikor a zálogtárgy esetleges elpusztulása vagy értékcsökkenése esetére kikötötte a zálogfedezet kiegészítését. Okfejtése szerint nincs jogszabályi akadálya annak, hogy a felek a zálogszerződésben olyan megállapodást kössenek, amely alapján az állagromlás esetét meghaladóan is jogosult a hitelező további biztosítékot követelni. Rámutatott, az 1959-es Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontja a felmondás jogát általában mondja ki a fedezet értékcsökkenése esetén a kiegészítő biztosíték nyújtásának elmulasztása miatt, nem szűkíti azt le az állagromlás miatti értékcsökkenésre.

Álláspontja szerint a biztosított követelés növekedése esetére a további fedezet kikötése nem sérti a jóhiszeműség és tisztesség követelményét, továbbá nem jelent indokolatlan, egyoldalú előnyt a hitelezőnek és hátrányt az adósnak.

Hangsúlyozta, az 1959-es Ptk. 525. § (1) bekezdés d) pontja az adós vagyoni helyzetének romlása, a (2) bekezdés a) pontja pedig az adós hitelképtelenné válása esetére biztosít felmondási jogot a

pénzintézetnek. Az erre alapított felmondással esedékessé válik a kölcsön visszafizetése és megnyílik a kölcsönt biztosító zálogjog alapján a kielégítési jog függetlenül attól, hogy a zálogszerződésben rendelkeztek-e a felek a kiegészítő biztosíték adásáról. A pénzintézet tehát a tartozás összege növekedésének esetén a további fedezetadási kötelezettségre vonatkozó feltételtől függetlenül is kielégítést kereshet a zálogtárgyból. Utalt arra, az árfolyamkockázatról való tájékoztatás a felperes és a II. r. alperes által is aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatra tekintettel megfelelő volt, ezért az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési rendelkezések, és ennek a zálogfedezetet érintő következményei sem minősülnek tisztességtelennek.

Kiemelte, a zálogjogosult joggyakorlása esetén a zálogkötelezett vitathatja, hogy az állagromlás, az értékcsökkenés, a követelés összegének változása olyan mértékű-e, hogy az veszélyezteti a biztosított követelés kielégítését, vagy a felajánlott kiegészítő biztosíték értéke a veszélyeztetés mértékének megfelelő-e, illetve hogy a fedezet-kiegészítésre megszabott határidő megfelelő-e. Vitathatja továbbá a felmondás jogszerűségét is, azaz a hitelező nem jogosult „egyoldalúan dönteni” az ügyben. Megállapította, a perbeli szerződési feltételek egyértelműek és könnyen értelmezhetők, megfelelnek a világosság és érthetőség követelményeinek, tisztességtelenségük a Kmr. felperes által hivatkozott rendelkezései alapján sem állapítható meg.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel helytelen jogértelmezésen alapul, az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályok téves alkalmazása miatt okszerűtlen következtetéseket vont le.

Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **részben alapos.**

A perben nem volt vitatott, hogy a támadott szerződési kikötések az I. r. alperes által egyoldalúan előre meghatározott, a felek által meg nem tárgyalt szerződési feltételeknek, azaz általános szerződési feltételeknek minősülnek (1959-es Ptk. 205/A. § (1) bekezdés). Az 1959-es Ptk. szerződéskötéskor hatályos 209. § (1) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel tisztességtelensége akkor állapítható meg, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. Amint azt a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának a fogyasztói szerződés érvényességével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 2/2011. (XII. 12.) véleménye is kifejti, az adott általános szerződési feltétel akkor minősíthető tisztességtelennek, ha a szerződés teljes feltételrendszerének mérlegelése alapján arra vonható le következtetés, hogy az adott szerződési feltétel egyoldalúan és indokolatlanul a fogyasztó hátrányára bontja meg a szerződésből fakadó jogosultságok és kötelezettségek egyensúlyát.

Az 1959-es Ptk. a szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapítását egyrészt a bíróság mérlegelésére bízta, másrészt - kizárva a mérlegelést - az 1959-es Ptk. 209. § (3) bekezdésének felhatalmazása alapján a Kmr. nevesít tisztességtelennek minősülő feltételeket: az 1. § (1) bekezdése az ún. fekete, míg a 2. § az ún. szürke listát tartalmazza. A fekete listában szereplő tisztességtelennek minősülő szerződési feltételek esetében a bíróságnak nem kell vizsgálnia az 1959-es Ptk. 209. § (2) bekezdésében rögzített körülményeket, azaz ha a fekete listán szereplő bármely feltétel megvalósul, a bíróságnak meg kell állapítania az adott szerződési feltétel tisztességtelenségét. Lényeges ugyanakkor, hogy nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési

feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg, vagy jogszabály előírásainak megfelelően határozzák meg (1959-es Ptk. 209. § (5) bekezdés).

A fentiek tükrében vizsgálva a per tárgyát képező szerződési feltételeket, az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a szerződés IV.1. pontja 9. bekezdésében rögzített kikötés teljes egészében megfelel az 1959-es Ptk. 261. § (2) bekezdésében, és az 525. § (1) bekezdés c) pontjában írt jogszabályi rendelkezéseknek, ezért annak tisztességtelensége az 1959-es Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében nem vizsgálható.

Nem osztja ugyanakkor az elsőfokú bíróságnak a további két támadott feltételt illetően elfoglalt álláspontját.

A 10. bekezdésben rögzített feltételnek az a kitétele, amely a fedezetként szolgáló ingatlan értékének jelentős csökkenése esetére biztosít jogosultságot a hitelezőnek arra, hogy a fedezet kiegészítését kérje az adóstól, és ennek elmaradásához az azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményét fűzi, tartalmilag ugyancsak megfelel az 1959-es Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontjában írtaknak, következésképp nem lehet tisztességtelen az 1959-es Ptk. szerződéskötés időpontjában hatályos már hivatkozott 209. § (5) bekezdése értelmében. Az érintett szerződési feltétel azonban nem csak a fedezet értékének csökkenését, hanem az adós kölcsöntartozásának a jelentős növekedését is a fedezet kiegészítésének kötelezettségével járó, s e kötelezettség teljesítésének a hiányában a szerződés felmondására alapot adó körülményként határozza meg. A felperes maga is erre vezette vissza a szerződési feltétel tisztességtelenségét. Az ítélet tábla álláspontja szerint az érintett szerződési feltétel e részében - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - az alább kifejtendők szerint alkalmas arra, hogy a szerződésből eredő jogok és kötelezettségek egyensúlyát a fogyasztó felperes hátrányára megbontsa.

Tény ugyanis, hogy a perbeli szerződés deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés, amelynek jelentős kockázata a fogyasztóra nézve, hogy a forint/svájci frank árfolyamának a forint hátrányára történő eltolódása egyben azt is jelenti, hogy a fogyasztó tartozása növekszik, hiszen az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag ő viseli, és annak mértéke a szerződéskötéskor meghatározhatatlan. E szerint a szerződés a fogyasztóra előre nem látható kockázatot telepít, amelynek mértéke akár jelentős terhet is róhat rá. Ezzel - a szerződés megfogalmazásából adódóan - szükségszerűen együtt jár, hogy ha a fogyasztó tartozása növekszik, a fedezet értékének ehhez viszonyított aránya a fogyasztóra terheesebben változik. Mindez azt jelenti, ha bekövetkezik a deviza árfolyamának a fogyasztóra kedvezőtlen változása, akkor nemcsak az ezzel járó kockázatot viseli akként, hogy fizetési terhei növekednek, hanem további anyagi terhei is keletkeznek, mert a szerződés szerint ilyen esetben a fedezetet ki kell egészítenie. Természetesen az adós tartozása az árfolyamváltozástól függetlenül is növekedhet, jellemzően akkor, ha a kölcsön határidőben való törlesztését elmulasztja, és ezáltal késedelmi kamatfizetési kötelezettsége is keletkezik. A vizsgált szerződési feltétel azonban a kölcsöntartozás jelentős növekedését nem szűkíti le az adós késedelméből bekövetkező esetre, így a tartozás jelentős növekedésének leginkább előforduló oka az árfolyamváltozás lehet. A forintnak mint lerovó pénznemnek a svájci frankhoz, azaz a kirovó pénznemhez képest bekövetkező gyengülése viszont olyan - a felperes érdekkörén kívül eső okból bekövetkező - változás, amelyre a felperesnek befolyása nincs, mégis az összes kockázat az övé. Ez pedig alkalmas arra, hogy a felek szerződésének értékegyensúlyát a kockázatvállalás tekintetében megbontsa a fogyasztó hátrányára. Nem vitatható, hogy minden ügyletnek van kockázata, de e tekintetben is fenn kell tartani a felek között a kockázatviselés szempontjából optimális egyensúlyt. Az árfolyamváltozásra visszavezethető tartozásnövekedés miatt a fedezet kiegészítését, illetve előtörlesztést kérni annak érdekében, hogy a kölcsön/fedezet aránya a hitelezőnek elfogadható

módon helyreálljon, a fentebb már kifejtettek szerint oly mértékben megbontja a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyensúlyát a kockázatvállalás tekintetében, amely önmagban is tisztességtelen. További teherként jelentkezik a fogyasztó hátrányára, hogy ha a fentiek szerint halmozott anyagi terhet a fogyasztó nem tudja viselni, az a szerződés azonnali hatályú felmondásával jár.

A fentiekben írtak irányadóak a 11. bekezdésben rögzített szerződési feltételre is. Mindezen túl e kikötés szerint az I. r. alperes a belső utasításában foglaltak alapján egyoldalúan jogosult meghatározni azt a mértéket, amely alá nem csökkenhet a kölcsön/fedezet arány. A belső utasítás azonban nem része a szerződésnek, annak tartalma az adós számára nem ismert, ezáltal nem állapítható meg a szerződésből, hogy mikor válhat szükségessé a biztosíték kiegészítése, így e rendelkezés nem egyértelmű, nem érthető, a fogyasztó számára nem világos, sérti az átláthatóság elvét, ezáltal a Krm. 1. § (1) bekezdés a) pontjába ütközik, mert egyoldalúan az I. r. alperest jogosítja fel e szerződési rendelkezés értelmezésére, és annak eldöntésére, hogy mikor következik be jelentős fedezetromlás.

Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a szerződés IV.1. pontja 10. és 11. bekezdésében foglalt szerződési feltételek az 1959-es Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelenek, ezáltal a 209/A. § (2) bekezdése értelmében semmisek. A II. r. alperest ennek túrására kötelezte.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására tekintettel a felperes 2/3 - 1/3 arányban pernyertesnek tekinthető, ezért nem kötelezhető az elsőfokú perköltség megfizetésére, így az elsőfokú ítéletnek ezt a rendelkezését az ítéltábla mellőzte, és az I. r. alperest kötelezte a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján a felperes - ügyvédi munkadíjból álló - költségeinek viselésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg. Kötelezte továbbá az I. r. alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztességéhez igazodó eljárási illeték megfizetésére, míg az ezt meghaladóan feljegyzett eljárási illetéket a Kmr. 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban a peres felek pervesztességének-pernyertességének aránya az elsőfokú eljárásával megegyező a felperes jogorvoslati kérelmének részbeni eredményességére tekintettel. Ezért ennek figyelembevételével kötelezte az ítéltábla az I. r. alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes - 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének a megfizetésére két munkaóra figyelembevételével, valamint a Pp. 81. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (2) bekezdése alapján 32 000 Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére, míg ezt meghaladóan a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket felperes személyes költségmentessége folytán a Kmr. 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró